

செவ்வாய், 30 ஜனவரி 2018 14:51

கரி பபிந்த சுவர்கள், புகை போக்கி வழியாக வளையறிக் கொண்டியிருக்கும் கரும்புகை, கரும்புகை வாடகை, மனதை உலுக்கும் அழுகை இவற்றுக்கு நடுவழி மின் மயானத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டுள்ளார் சன்னையைச் சேர்ந்த பிரவீ னா சாலமன். பற்றி பிள்ளையோ கணவனோ இறந்தால் கட்டப் பணிகள் மயானத்துக்கு வருவது இப்போதும் அரிதாக உள்ள நிலையில் ஒவ்வொரு நாளும் மயானத்தின் பராமரிப்புப் பணிகளைக் கவனித்துவருகிறார் அவர்.

பெரும்பாலும் ஆண்களே பணியாற்றி வந்த மயானப் பணிகளில் பெண் ஒருவர் முதன்முறையாக பணியற்றுவதை அங்கீ கரிக்கும் வகையில் மத்திய அரசின் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகம் சார்பில் சவாலான துறையில் சாதித்த முதல் பெண் என்ற தசீய விருதைப் பெற்றிருக்கிறார் பிரவீ னா. தற்போது அவர் ஆலந்தூர் மின் மயானத்தில் பணிப் புரிந்து வருகிறார்.

சிறுவயதிலிருந்து துணிச்சல் பெண்ணாக வளர்ந்த பிரவீ னா, தனக்குத் தவறு என்று பட்டததைத் தரியமாகக் கட்டுவிடுவாராம். சவிலியர் பயிற்சி முடித்திருக்கும் இவர், விரும்புத்துடன் தான் இந்தப் பணியதைத் தரேந்தடுத்திருக்கிறார்.

செவ்வாய், 30 ஜனவரி 2018 14:51

மட்டு வலி காரணமாக சவிலியர் வலையை இவரால் தொடர முடியவில்லை. வலையைக் குப்போகாமல் வீட்டில் இருந்த வரக்கு அவருடைய அம்மா விஜயலட்சுமி ஊக்கம் அளித்தார்.

“அவங்க சன்னை மாநகராட்சியில் அறிவொளி இயக்கத்தில் இருந்தாங்க. அதனால் ஒரு

சில தொண்டுகள் நிறுவனங்களோட அறிமுகம் அம்மாவிற்கு இருந்தது. எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்துல இருந்த அய்.சி. டபுளயி.ஓ. என்ற தொண்டு நிறுவனத்தில் என்னவென வலேகைக்குச் சேர்த்துவிட்டாங்க. அங்கு சேர்ந்த பிறகுதான் என் பார்வையை விசாலமானது. சமீபத்தில் விளிம்பு நிலையில் உள்ள பாலியல் தொழிலாளர்கள், திருநங்கைகள் மத்தியில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குவதும் அவர்களின் மனக்குறையைக் கட்டு ஆறுதல் சொல்வதும் தான் என வலேகை.

அது எனக்கு நிறைவாக இருந்தது. அப்போதான் மாநகராட்சி சார்பில் சின்னையில் உள்ள சில மின் மயானங்களைப் பராமரிக்கும் ஒப்பந்தப் பணி எங்கள் தொண்டு நிறுவனத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. தொண்டு நிறுவன செயலாளர் ஹரிஹரன், பணிகள் மின் மயானத்தைப் பராமரித்தால் நல்லா இருக்கும் என்று சொன்னதுடன் இருபது பணிகளை அழைத்துப் பின்பினார். அதுல நான் மட்டும் தான் இந்த வலேகையைச் செய்ய முன்வந்தேன் என்கிறார் பிரவீனா."

முதல் நாள் பட்டினி

அண்ணாநகரில் உள்ள வலேங்காடு மின் மயானத்தில் கடந்த 2014இல் வலேகைக்குச் சேர்ந்தார். நான் பயந்த சூபாவம் கொண்டவள். இருட்டைப் பார்க்கவே மாட்டேன். முதல் முறையாக இடக்கூட்டில் நுழைந்தது திகிலாக இருந்தது. அந்த மயானத்தில் நான் ஒருத்தி மட்டும்பெண். மின் மயானத்துக்கு வரும் இறந்தவரின் முழு விவரம், மருத்துவச் சான்றிதழ் சரிபார்ப்பு, மயானச் சான்றிதழ் அளிப்பது இவ்வையானது என வலேகை. சடலங்களைத் தகனம் செய்யும்போது வாடவை வரும்.

நான் வலேகைக்குச் சேர்ந்த முதல் நாள் மயானத்தில் சாப்பிடப் பிடிக்காமல் பட்டினியாக இருந்தேன். ஆனால், நான் செய்யும் வலேகை புனிதமானது எனத் தோன்றியதில் இருந்து எனக்குள் இருந்த பயம் மறைந்து விட்டது. சில நேரம் சின்னக் குழந்தைகளின் உடல்கள் கட்ட வரும். அப்போதெல்லாம் எனக்குழந்தைகள் நினவையுக்கு வருவார்கள். அந்த நொடியின் வதேனையைச் சொல்லத் தெரியவில்லை என்று சொல்லும்போதே பிரவீனாவாக்குக்குக் குரல் உட்கொடுத்தது.

குப்பைமடோக இருந்த மின் மயானத்தைப் பிந்தோட்டமாக இவர் மாற்றியிருக்கிறார். எங்கள் தொண்டு நிறுவனத்தின் முயற்சியால் தான் இது சாத்தியமானது. ஆனால், நன்றாக வளர்ந்த மரங்கள் எல்லாம் வர்தாபுயலின் போது விழுந்துவிட்டன. அதேபோல் கடந்த 2016இல் சின்னையில் ஏற்பட்ட வளையத்தின் போது பலர் இறந்து போனார்கள். அப்போது சில மின் மயானங்களில் வளைய நீர்ப்புகுந்துவிட்டது.

இதனால் எங்கள் மயானத்தகை காலம் ஏழு மணியில் இருந்து இரவு எட்டு மணி வரை சிறப்பு அனுமதி பெற்று திறந்துவைத்து திருந்தோம். அப்போது ஒரு நாளகைக்கு சூமார் 7, 8 உடல்களைத் தகைம் செய்யக் கொண்டு வந்தார்கள். சில அரசியல் கட்சி பிரமுகர்கள் தங்களையே சிலவாகக் கை மயானத்தில் பயன்படுத்த நினைத்து என்னிடம் வாதம் செய்வார்கள். அவர்களை எல்லாம் சமாளித்து அன்றைய நாளகை கட்டிப் பது கடினமாக இருந்தது என்கிறார் பிரவீனா.

விரும்பும் பாராட்டும்

தன்மீது ஏவப்பட்ட களேவிகளையும் சமீகம் கட்டிவைத்து வைத்துள்ள கட்டுப் பாடங்களையும் தகைத்துத் தற்போது தசீய விரும்பு பெற்றிருப்பதைப் பெரிய அங்கீகாரமாகவே அவர் பார்க்கிறார். எந்தச் சமீக நிலையிலும் வலையை விட வேண்டும் என நினைத்ததில்லை. மற்ற வலையைக் குச் சினெற்றிருந்தால் நான் இந்த அளவுக்குச் சமீகத்தால் கவனிக்கப்பட்டிருப்பேனா எனத் தெரியாது. இந்த உயர்வுக்குக் காரணம் மயானப் பிமிதான். தசீய விரும்பு பெறுவதற்காக பில்லி சினெற்றது உற்சாகமான அனுபவமாக இருந்தது. என்னபைப் போல வெவ்வேறு துறையில் மூதல் பெண்ணாகச் சாதித்த சூமார் 112 பெண்கள் அங்கு ஒன்றுகூடிவிரும்பு தார்கள். என மகனின் பாடப் புத்தகத்தில் படித்த பச்சேந்திரி பால் நான் தங்கியிருந்த அறகைக்கு எதிரில் தங்கியிருந்தார்.

விரும்பு பெற்ற பிறகு எங்கள் அனைவரையும் குடியரசுத் தலைவர் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சினெற்றார்கள். அந்த இடம் பிரம்மாண்டமாக இருந்தது. அப்படியொரு தருணத்தில் தான், நீ செய்யும் வலையை அதில் உன் அர்ப்பணிப்பையும் நினைத்தால் பெருமையாக இருக்கு எனப் பாராட்டினார் என கணவர் என்றார் பிரவீனா சாலமன்.

புனவேலிலுள்ள ராணுவ மருத்துவக் கல்லூரி 1948ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டது.

சுமார் 70 ஆண்டு பாரம்பரியம் கொண்ட இந்தக் கல்லூரியின் முதல் வராக முதன் முதலாக பணை ஒருவர் அண்மையில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர், மாதூரி கனித்கர், மகாராஷ்டிரத்தின் சரேந்தவர். தனது பெயரைக் காட்டிலும் அதிக நீளமான மருத்துவப் பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

எம்.பி.பி.எஸ்., எம்.பி (குழந்தைகள் நலம்), டிஎன்பி (குழந்தைகள் நலம்), குழந்தைகள் சிறுநீரகவியல் துறையில் ஃபெலோஷிப், மருத்துவக் கல்வியில் சர்வதேச ஃபெலோஷிப் என இவர் பெற்ற பட்டங்கள் நீண்டுகொண்டே செல்கின்றன. ராணுவத்திலும் தனது முத்திரையைப் பதித்தவர் இவர். ராணுவத்தில் அமதிப் பணிகளாகக் கான விஷிஸ்ட் சுவோபதக் கம் பெற்றவர், இன்று ராணுவ மருத்துவக் கல்லூரிக்கே முதல் வராக நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்.

ஆணாதிக்கம் நிறைந்த துறைகளில் ராணுவமும் ஒன்று, அந்தத் துறையில் காலோச்சி வரும் மஜேர் ஜனெரல் மாதூரி கனித்கர், பல பணிகளுக்கு முன் மாதிரியாக மாறியுள்ளார்.

ஊர்வலம் கண்டிப்பாக ஊர்வலம் கண்டிப்பாக ஊர்வலம் !

அன்று சிறுவயதில் கண் பார்வையை இழந்தவர் ... இன்று மாணவர்களுக்கு கல்விக் கண் திறந்து வகைக்கும் ஆசிரியையாக விளங்குகிறார் ! அவர் பெயர் பாப்பாத்தி. வயது இருபத்தொன்பது. பார்வையை இழந்த மாற்றுத் திறனாளி. பெரம்பலூர் மாவட்டத்தில் இருக்கும் பொம்மனப்பாடி கிராமத்தில் சயெல்படும் அரசு நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியை.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் பட்டம் பெற்றிருக்கும் இவர், 2012-இல் ஆசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்தார். பள்ளி மாணவ - மாணவியருக்கு புரியும் விதத்தில் ஆங்கில பாடத்தை எளிய முறையில் கற்பித்து வருகிறார். பார்வையை இழந்தாலும் இரண்டு போன எதிர்காலத்தை எதிர்நீச்சல் போட்டு ஒளிமயமாகியிருக்கும் பாப்பாத்தி, தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்: “எனக்கு ஒன்றை வயதிரும்பும். குழந்தைகளின் எதிரியான மடிகைக் காய்ச்சல் என்னதைத் தாக்கியது. வதைதியம் பார்த்தாலும் எந்தப் பயனுமில்லை. எனது பார்வையைப் பறித்துக் கொண்டு மடிகைக் காய்ச்சல் விடையென்றது. ஒன்றை வயதில் பார்வையை இழந்த எனக்கு எல்லாம் இரண்டு போனது. சூறறிலும் இருட்டும்...எதையும் பார்க்க முடியாத நிலை... தொடக்கத்தில் பயத்தில் அடிக் கடி அலறும்போதும். அப்பா அம்மாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து தான் புரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் குரல்கைக் கேட்டு மட்டுமே வளர்ந்தேன். என்கலை கண்டு பெற்றோர்கள் தளர்ந்து விடாமல், என்னைப் பார்வையை இல்லாதவர்கள் படிக் கும் பள்ளியில் சேர்த்தனர். வளையல் பார்த்துக் க முடியாவிட்டாலும், எங்கே என்ன இருக்கிறது...எப்படி அவற்றில் மோதிக் கொள்ளாமல் நடக்க வேண்டும் என்று பழகிக் கொண்டேன். படித்து சாதித்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற லட்சியமும் எனக்குத் துணையாக நின்றது. ஆரம்பத்தில் மாவட்ட ஆட்சியர் ஆக வேண்டும் என்பது எனது கனவாக இருந்தது. காலம் செல்லச் செல்ல, பார்வையை இழந்தவர்கள் ஆட்சியராக சரிவர சயெல்பட இயலாது என்று தோன்றியதால், கல்விக் கண்ணைத் திறந்து வகைக்கும் ஆசிரியர் பணிக் கும் என்னைத் தயார் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தேன். அதில் வறையும் பெற்றிருக்கிறேன். தற்போது எம்.பில் படித்து வருகிறேன். எனக்கு கணினி, சயெல்போன் இயக்கவும் தெரியும். பிரயோஜி முறையில் இருக்கும் வகுப்பு பாடப்புத்தங்களை நான் பயன்படுத்துகிறேன். பள்ளிக் கும் நேரம் தவறாமல் வருவதைக் கட்டையாகக் கொண்டு இருக்கிறேன்” என்கிறார் பாப்பாத்தி.